

Ocsenás Eszter: Ballagás egy másodéves szemével

Másodévesek voltunk még, amikor Kis Bernadett és Pálmai Judit Tanárnő segítségével összeállítottuk a harmadévesek ballagási műsorát és a díszletet. Izgatottan dekoráltuk ki az intézet egyik termét. Igyekeztünk olyan hangulatot teremteni, mintha nem az iskolában ülnének az ünnepeltek. Egyfajta idővonalat alakítottunk ki - az egyetemre érkezéstől egészen a végzős évekig. Felvillant minden fontos esemény, amely része volt az életüknek: a fesztiválok, az utazások, a beadandók ... Róluk készült fotókkal díszítettük a falakat.

A ballagást Pusztai Viktória csoporttársam nyitotta meg Reményik Sándor *Mi mindig búcsúzunk* című versével. Szeretem ezt a verset. Bármikor meghallom, elgondolkodom, hányszor is kellett már bárkitől elbúcsúznom. Remélem, a többiek is, akik ott ültek, elgondolkodtak ezen! A verset követően a végzősök búcsúbeszéde is elhangzott Volkov Mária előadásában. Nagyon derűs, humoros és tanulságos volt a búcsúbeszéd. A másodévesektől Kecsenovity Erna búcsúztatta a végzősöket. Erna nagyon szellemes és realista hangvétellű elköszönő szöveget írt. Kiválóan kiemelte azokat a helyzeteket és lehetőségeket, amelyek a „kirepülő” diákokra

várnak, amelyekkel szembekerülnek a jövőben. Ekkor döbbsentem rá, hogy egy év múlva én ülhetek ott végzősként és én idézhetem fel a múltat. Az igazat megvallva, elkeseredtem, milyen gyorsan elrepült az az idő, amelyet itt Szegeden, a Juhász Gyula Pedagógus Kar Alkalmazott Egészségtudományi és Egészségfejlesztői Intézetben töltöttem.

A beszéden kívül egy kisfilmmel is készültünk, amely a végzősök 3 év alatt átélt eseményeit jelenítette meg. Mindenki jókat derült a képeken. Volt olyan hallgató, aki fel is kiáltott. A végzősök közül Bagdi Balázs énekelt és gitározott társával együtt. Minden tekintetben kitűnő előadás volt. Mindenki lélegzetét visszafojtva hallgatta a felcsendülő dalokat. A hallgatókon kívül Dr. habil. Tarkó Klára Intézetvezető Asszony, valamint Dr. Lippai László Tanár Úr is elbúcsúztatta a végzősöket. Lippai Tanár Úr több játékkal is készült. A végzősök körbe ültek, és így feleltek Tanár Úr kérdéseire. Kívülállóként is úgy éreztem, hogy mindenki nagyon élvezte: senki sem volt passzív, mindenki kivette a részét a feladatokból. Nekem az utolsó játék tetszett a legjobban. A ballagók azt a feladatot kapták, hogy tegyék a kezüket

annak a két végzős hallgatónak a vállára, akikről azt gondolják, hogy kiemelkedően teljesítettek az együtt töltött évek alatt, valamint központi helyet foglaltak el az évfolyamban. Nagyon érdekes eredmény született. Az évfolyam négyfelé szakadt, négy különböző típusú, személyiségű ember köré gyűltek a hallgatók. Gondolkodóba estem, kinek a vállára is tenném a kezem. Nem tudtam volna akkor megmondani. E programpont zárásaként az Alkalmazott Egészségtudományi és Egészségfejlesztési Intézet nevében Tarkó Tanárnő megjutalmazta a kiemelkedő teljesítményt nyújtó hallgatókat.

Végezetül az intézet megvendégelte a végzősöket. A ballagás fénypontja számomra a pezsgővel való koccintás volt. Mindenkinek töltöttünk egy pohár pezsgőt, majd az oktatók koccintással gratuláltak a végzősöknek.

A ballagáson igyekeztünk minden végzős hallgatóról képet készíteni. Többen csoportképet is kértek. Az esemény után beszélgettem az ünnepeltekkel. Mindenki egytől-egyig azt mondta,

